

Sygn. akt III AUa 49/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 maja 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska
Sędziowie:	SA Elżbieta Czaja SO del. do SA Katarzyna Antoniak (spr.)
Protokolant: protokolant sądowy Joanna Malena	

po rozpoznaniu w dniu 12 maja 2016 r. w Lublinie

sprawy A. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o wysokość emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 4 listopada 2015 r. sygn. akt VII U 1054/15

oddala apelację.

Katarzyna Antoniak Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska Elżbieta Czaja

Sygn. akt: III AUa 49/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 4 listopada 2015r. Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. z 29 kwietnia 2015r., w ten sposób że przyjął do ustalenia wysokości emerytury A. M. wskaźnik średniego trwania życia 208,5 miesięcy obowiązujący na dzień 30 marca 2015r.

Rozstrzygnięcie to było wynikiem następujących ustaleń i wniosków Sądu Okręgowego:

Decyzją z dnia 29 kwietnia 2015r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. ustalił wysokość emerytury A. M. na kwotę 5 008,43 złotych i podjął jej wypłatę.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył A. M. wnosząc o jej zmianę i wypłatę emerytury w wysokości obowiązującej na datę przyznania prawa do emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Podniósł, że decyzją z 30 marca 2015r. przyznano wnioskodawcy prawo do emerytury, lecz wypłata została zawieszona z uwagi na nierozwiązanie stosunku pracy. Po przedłożeniu świadectwa pracy, w dniu 2 kwietnia 2015r., organ rentowy zaskarżoną decyzją z 29 kwietnia 2015r. ponownie ustalił wysokość świadczenia wnioskodawcy za podstawę przyjmując średnie dalsze trwanie życia obowiązujące od 1 kwietnia 2015r.

Sąd Okręgowy ustalił, że A. M. urodził się w dniu (...) W dniu 10 lutego 2015r. złożył wniosek o emeryturę. Decyzją z 30 marca 2015r. organ rentowy przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury, ustalając jej wysokość na kwotę 5 101,27 złotych. Do obliczenia wysokości świadczenia przyjęto średnie dalsze trwanie życia obowiązujące na dzień 30 marca 2015r. ,tj. 208,5 miesięcy. Wypłata świadczenia została zawieszona w związku z kontynuowaniem zatrudnienia. W dniu 31 marca 2015r. wnioskodawca rozwiązał na mocy porozumienia stron stosunek pracy i w dniu 2 kwietnia 2015r. złożył w organie rentowym wniosek o podjęcie wypłaty emerytury, dołączając świadectwo pracy potwierdzające rozwiązanie stosunku pracy. Na tej podstawie w dniu 29 kwietnia 2015r. organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję, ponownie obliczając wysokość świadczenia i przyjmując do obliczenia średnie dalsze trwanie życia obowiązujące na dzień 2 kwietnia 2015r. ,tj. 212,8 miesięcy. Wyliczona do wypłaty emerytura wyniosła 5008,43 złotych.

W przedstawionym stanie Sąd Okręgowy uznał odwołanie wnioskodawcy za zasadne. Wskazał, że zgodnie z art.26 ust.1 i 4 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2015r., poz.748 ze zm.) emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art.25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust.5 i art.183. Prezes Głównego Urzędu Statystycznego ogłasza w formie komunikatu w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski" corocznie w terminie do dnia 31 marca tablice trwania życia, z uwzględnieniem ust.3, dla wieku ubezpieczonych określonego w myśl ust. 2. Sąd pierwszej instancji podniósł, że w niniejszej sprawie sporna jest data na którą, należy przyjąć średnie dalsze trwanie życia ubezpieczonego ,tj. czy ma być to data przyznania prawa do emerytury, czy też data podjęcia wypłaty emerytury. Przepis art.26 ust.5 ustawy emerytalnej, w stanie prawnym obowiązującym do 1 maja 2015r. stanowił, że tablice, o których mowa w ust.4, są podstawą przyznawania emerytur na wnioski zgłoszone od 1 kwietnia do dnia 31 marca następnego roku kalendarzowego. W przypadku wnioskodawcy data wniosku o przyznanie emerytury to dzień 10 lutego 2015r., kiedy obowiązywało średnie dalsze trwanie życia w wysokości 208,5 miesięcy. Natomiast na dzień złożenia wniosku o wypłatę emerytury ,tj. 2 kwietnia 2015 roku średnie dalsze trwanie życia, dla wieku emerytalnego obowiązującego wnioskodawcę wynosiło już 212,8 miesięcy.

W ocenie Sądu Okręgowego wykładnia literalna i systemowa przytoczonego przepisu prowadzi do wniosku, że dotyczy on wniosku o przyznanie prawa do emerytury. Z takim wnioskiem ,tj. „wnioskiem o emeryturę” – k. 1 akt ZUS, wnioskodawca wystąpił w dniu 10 lutego 2015 roku. W jego uwzględnieniu w dniu 30 marca 2015r. organ rentowy wydał decyzję o przyznaniu emerytury od dnia (...)roku ,tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. W tej sytuacji należało uznać, że wskaźnik średniego dalszego trwania życia w decyzji o podjęciu wypłaty emerytury z 29 kwietnia 2015 roku jest nieprawidłowy. Jego wysokość jest inna od obowiązującej na dzień złożenia wniosku o emeryturę, sprzecznie do art.26 ust.5 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wskaźnik ten powinien wynosić 208,5 miesięcy, zgodnie z komunikatem Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z dnia 26 marca 2014 roku w sprawie tablicy średniego dalszego trwania życia kobiet i mężczyzn (M.P.2014.245).

Z tego względu Sąd Okręgowy stwierdził, że zaskarżoną decyzję należało zmienić przyjmując do ustalenia wysokości emerytury A. M. wskaźnik średniego trwania życia w wysokości 208,5 miesięcy obowiązujący na dzień 30 marca 2015 roku. Mając na uwadze powyższe na podstawie art.477¹⁴§2 kpc Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.

Od powyższego wyroku apelację złożył Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. zaskarżając go w całości i zarzucając mu naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art.26 ust.4, 5 i

6 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych Wskazując na powyższe apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania.

Wnioskodawca wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. podlegała oddaleniu jako bezzasadna.

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne i ocenę prawną przedstawione przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Wbrew twierdzeniom apelującego Sąd Okręgowy nie dopuścił się zarzucanego mu naruszenia prawa materialnego. W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd pierwszej instancji prawidłowo wywiódł, że wydając zaskarżoną decyzję o podjęciu wypłaty emerytury i ustalając ponownie wysokość tego świadczenia organ rentowy błędnie przyjął średnie dalsze trwanie życia odnoszące się do wieku emerytalnego wnioskodawcy w wysokości określonej w tablicach trwania życia obowiązujących od 1 kwietnia 2015r., zamiast tego wieku określonego w tablicach obowiązujących w okresie od 1 kwietnia 2014r. do 31 marca 2015r., a zatem w przedziale czasowym, w którym wnioskodawca wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury (10 lutego 2015r.) i w którym organ rentowy wydał decyzję o przyznaniu świadczenia (30 marca 2015r.). Podstawę rozstrzygnięcia Sądu stanowił przepis art.26 ust.5 w zw. z ust.4 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zgodnie z którym tablice trwania życia określające wiek ubezpieczonych w dniu ich przejścia na emeryturę, publikowane corocznie do 31 marca (na kolejny okres roczny od 1 kwietnia do 31 marca) są podstawą przyznawania emerytur na wnioski zgłoszone od 1 kwietnia do 31 marca następnego roku kalendarzowego. Oznacza to, że skoro wnioskodawca z wnioskiem o przyznanie emerytury wystąpił w dniu 10 lutego 2015r. to zastosowanie w jego przypadku znajdują tablice średniego dalszego trwania życia kobiet i mężczyzn opublikowane w formie załącznika do Komunikatu Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z 26 marca 2014r. (M.P. 2014.245) – obowiązujące w okresie od 1 kwietnia 2014r. do 31 marca 2015r. W myśl tego załącznika średnie dalsze trwanie życia osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę przez wnioskodawcę ,tj. 65 lat i 7 miesięcy wynosi 208,5 miesięcy, a nie 212,8 miesięcy – jak przyjął organ rentowy w oparciu o tablice obowiązujące w kolejnym okresie – od 1 kwietnia 2015r. do 31 marca 2016r. ,tj. w okresie, w którym wnioskodawca wystąpił z wnioskiem o wypłatę emerytury.

Nie można się zgodzić z apelującym, że swoim rozstrzygnięciem Sąd Okręgowy naruszył przepis ustępu 6 art.26 ustawy emerytalnej, obowiązującego od 1 maja 2005r., który pozwala na przyjęcie do ustalenia wysokości emerytury, o ile jest to korzystniejsze dla ubezpieczonego, tablice trwania życia obowiązujące w dniu, w którym ubezpieczony osiągnął wiek emerytalny, o którym mowa w art.24 ust.1a i 1b oraz w art.27 ust.2 i 3 ustawy, przy czym w przypadku osób już mających ustalone prawo do świadczenia obliczenie wysokości emerytury na podstawie art.26 ust.6 jest możliwe na wniosek uprawnionego. Okoliczność, że wnioskodawca wystąpił o przyznanie emerytury krótko przed osiągnięciem wieku emerytalnego, o którym mowa w art.24 ust.1b pkt 3 ustawy emerytalnej, przez co w dacie przyznania emerytury decyzją z 30 marca 2015r. i w dacie osiągnięcia wieku emerytalnego (...) obowiązywały te same tablice – ogłoszone przez Prezesa GUS w Komunikacie z 26 marca 2014r. (na okres od 1 kwietnia 2014r. do 31 marca 2015r.) nie oznacza, że Sąd pierwszej instancji z urzędu, a zatem wbrew regulacji ustawy, zastosował do wnioskodawcy dyspozycję ustępu 6 art.26 ustawy emerytalnej, która dodatkowo nie obowiązywała w dacie wydania zaskarżonej decyzji. W stanie faktycznym sprawy rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji znajduje uzasadnienie w przepisie art.26 ust.5 ustawy emerytalnej. Dodanie do art.26 ustępu 6 – obowiązującego do 1 maja 2015r. Sąd Okręgowy odnotował na marginesie w końcowej części swojego uzasadnienia i przepis ten nie stanowił podstawy rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji.

Reasumując, Sąd Apelacyjny uznał zarzuty apelacyjne organu rentowego za niezasadne i na podstawie art.385 kpc apelację organu rentowego oddalił.